

КУЛЬТ МИСТЕЦТВА

Культ мистецтва зростає відповідно до того, як збільшується кількість окремих людей, тобто таких, які не відгороджуються від інших своїми звичаями і приписами, своєю релігією. Вони юрбами відвідують великі музеї, такі як Лувр чи Метрополітан у Нью-Йорку, які стали справжніми святинями на зламі двадцятого і двадцять першого сторіч.

Окремі люди: кожен і кожна хочуть пізнати все, що пізнають інші, про це вони довідуються з екранів телевізорів або з малюнків у журналах — сексу, одягу, автомобілів, подорожей. Вони ходять стадами і фотографують один одного. А те високе, що його вони напівсвідомо прагнуть, прибирає для них вигляду мистецтва, яким захоплюються.

АЛЕКСАНДРІЙСЬКІСТЬ

У ранній молодості невідомо звідки у мене взялося переконання, що «александрійськість» означає послаблення творчого імпульсу і зростання кількості коментарів до великих творінь минулого. Сьогодні не знаю, чи то правда, але я дожив до епохи, коли слово не відноситься до речі, наприклад, до дерева, а тільки до тексту про дерево, який також почався з тексту про дерево і так далі. Слово «александрійськість» означало «занепад». Потім надовго назви тих ігор забудуть, але як бути з епохою, котра нічого забути не зможе?

Музеї, фотокартки, репродукції, архіви кінострічок. І серед цього багатства — окремі люди, не свідомі того, що довкола них літає всюдисуща пам'ять, і вона оточує, атакує їхню невелику свідомість.

НЕ ТОЙ

Я і вони. Наскільки можна до них пробитися? Поет знає, що вони вважають його кимось іншим, а не тим, ким він є, і що так буде після його смерти, і не спростує цього жодний знак з потойбіччя.

МИНУЛЕ

Минуле — не точне. Хто довго живе, той знає, наскільки те, що він бачив власними очима, обросло плітками, легендами, перебільшеними або применшеними чутками. «То було не так!» — хотів би закричати, але не закричить, бо інші побачили би тільки уста, що ворухнуться, не чуючи голосу.

НЕ ЧОЛОВІЧЕ

Писання віршів вважають заняттям нечоловічим. До занять музикою і малярством ставляться поблажливіше. Так, ніби поезія брала на себе ту неприязнь, що супроводжує всі види мистецтва, яким потихеньку закидують жіночність.

У племенах, які віддавалися поважним заняттям, тобто війні та добуванню їжі, поет забезпечував собі становище, як чарівник, шаман, володар заклять, які оберігають, лікують або шкодять.

СТАТЬ ПОЕЗІЇ

С тать поезії – жіноча. Чи ж не жінкою є Муза? Поезія відкривається і чекає на винуватця, духа, демона.

Напевно, мала рацію Джейн, коли говорила, що не знала нікого, хто був би таким *інструментальним*, як я, або інакше, хто б так з пасивністю інструмента піддавався голосам. Я брав на себе весь сором дитини серед дорослих, хворого серед здорових, трансвестита у жіночій сукні серед самців. На мене нападали, закидаючи брак чоловічої волі, невизначену самоідентифікацію, аж я відкрив у них, нібито чоловічих і здорових, те, що у них і підозрював – невроз, так довго притлумлюваний, що знайшов вихід у божевіллі.

СИЛА МОВИ

«Т е, що не промовлене, йде у небуття»: вражає, коли думаєш про безліч подій двадцятого сторіччя, людей, які брали в них участь, і розумієш, що кожна з тих ситуацій заслуговувала на епос, трагедію або ліричну поему. І що з того, позникали, залишивши слабенький слід. Можна сказати, що навіть потужна, повнокровна, діяльна особистість порівняно із влучним розташуванням кількох слів, хоч би вони описували тільки місяць, що сходить, є лише тінню.